

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

מוס' ד"י הזקן

שיחור והתנחל. ואפילו היה
 מזה קרוב מאוד מאתח
 מזה לו להקריב קרבנו.
 קני. שהקנו להם אחריהם
 כסם אל שש להם חגא
 הויל ודע חרות הקבנה
 לו ולא נדע כלכל חגא
 לרין ולכלל. ויש קנין
 לאשה כל בעלה. ולאשה
 בעלה אצטרופה כל
 רבנו שלמה דאשה עבד
 הויל ודעא במעשה
 וביאחא. משמע
 דרבו נבמאחא ורבי בם
 בן מורד ומורה [מנהרגין עא
 א דהי על מנה]. וזה אינו
 נכונכו בענין האשה. כן
 אינו כלום אור. דהי נכונ
 [ולו אשה מנהגה שחפץ
 עבד קנה האדון וכו']
 עבד לעבד לא מנהג אשה
 ודא לעבד וכו'. איבא מאן
 דפסק כרב ששה. ורובין
 כדורין כרב חרות [אם
 עיי' שם] המורה הגנה
 למנהג אשה על מנהג
 אדון וזהו חיל מעות חתם
 אורכי לה הדי המעות חתום
 על קנה מנהג אשה נישאת
 ונתנת לפר. אמר רב לו שש
 אלה מה שאת שחפץ ונתנת
 אלה מה שחפץ. שיש
 אלה מה שחפץ. שיש
 רבן קנה וחתם על אשה
 מדי משפחתה דרב
 כר מאיר מקדש אמר רב כר
 מאיר ומדה שש אלה
 שאת שחפץ ונתנת אמר לו
 קנה ודע ומה שחפץ. שיש
 רבן קנה. אמר סלי כר
 שש דבעל נעל ארין

[illegible]

רכ' סובבם שאת נושאת ונותנת
כ"י מאיר ואליכא דרב ששת
מאיר סבר דלא קנו, ואיכא לה
ונוחנז לפין קנזה האשה, ונחנז
ליה כפרשו דנימא קנזה גנמ
כלא מה שתרצי קנזה האשה
מאיר הא אמר אפיה קנזה בעי
לדדידה נמי לא אקני ליה אלא
כמה שתרצי עשי כמן שהיה
דוקא לא מתוקמא בתעניתיה

בג:

[illegible]

מי איכא מיד דאנן
מצי עבדי ולא והא
מקבל גיטוי ושליח
ישראל לא שייכי בתתא
שייך בגיטוי רתנאי
מקבל גיטוי של חבירי
אבל לא מיד רבו של
משל אחרים: גימא ב
סבא יאין קנין לעבד
לאשה בלא בעלה ור
רבו ויש קנין לא
בלא אמר רב ששת
לעבד בלא רבו ויש
בעלה והבא במאי ע
מנה ואמר ליה על מ
ר' מאיר סבר כי אמ
רביה ובי אמר ליה ע
ליה ורבנן סברי כיו
היה רב תנאי ור
האי גוונא רבולי עלמ
וקני רביה והבא במ
אחר מנה ואמר ליה
לחירות ר"מ סבר כי
וקני רביה ובי אמר
קאמר ליה ורבנן
לא אמר מוני ליה
לחירות ורמי דרבי

א דלמר העבד לאחר לקבל ליה גיטו מיד רבו מהי
(שלי דף כג:) ובשער ע"י אחרים אלז אמירו שאל
כ קימבעו ליה מהו שיטעה שליה א"ז דלמר ר' ז
לז לקבל גיטו משום דגמר לה לה משאש ולמ"ז ר'
זוהי מעשתו ופליג וז"ל א"ז הוה עומד וזוהי לז
זי מקבלת גיטא שלי נמי מזי משאש אלז עבד לר'
זי אחרים דקאמר היינו אפילו עומד וזוהי כיון
זערכו דמיין לענין הקרנות קרנותו ופקא כיון
זיה וזמכסת דנרים פברק א"ז וכן המודר וק'
זחס הך מילתא דרז הוה צריה דרז יהושע למיפס'
זחא א"ז דמיין למיפס' דכרין אומרו ל' זי נמי ז'
זל ל' דילמא הוה נמי עולמי דרזו ופקא מינה שמי
זר שפיר וזי הוה ס' [דוקא] שלתי דרזו

[illegible]

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

לר' שמעון בן אלעזר. דאמיר עבד אינו מקבל גיטו עבד מהו שיטעה
שליח לקבל גיטו: כאשה דמי. ועושה שליח לקבלה כאשה דנפקא
לן (ולקמן דף מה). מושלחה מביטו מלמד שהאשה עושה שליח והיינו
דקאמר על ידי אחרים: או דילמא כו'. ועיי' אחרים דקאמר שוכה

לו רבו גיטו על יד אחרים או הם
 עושים שלח מדעתו: גמר לה לה
 מאס. ועושה שלח: הני כהני.
 לענין הקרבת קרבנות: שלוח
 דרממנא ניבנא. ולא שלוח דין
 ופקא מינה למודר הנאה מסהן
 שהסכן מותר להקריב קרבנותיו והא
 מילתא איבער לן גנדרה: בפרק
 אין בין המודר (דף לה:): והא
 עבד כו'. ויכתי יליף דר הוה מהא
 טעמא הימר בהקדשה למודר הנאה:
 כפורס קרבנות. שיהיו הן עובדים
 את העבודה: שייך בניעין. אם אש
 מקבל גיטו משום דלא ידא אגט
 רמאות דרבו מקבל גיטו לחבירו
 שאינו עבדו של רבו אלא של אש
 אחר דהא ידא אגט לרשות שאינו
 שלו: אבל לא אגט רבו שלו. ר"ס
 שני: שיהיה לא מיד אחר: דר"ס

לדמך כבספ י"י אחרים סבר א"ן
קנין לעבד בלא רבו אס נתנו לו
במתנה וזה בו רבו הילכך אש"ג
דה"י כוף משל אחרים אי אפשר
שיקבלנו הוא ויתן לרבו: ורסנן סברי
יש קנין. א"ן אס נתנו לו מתנה סברי
ודעת אחרת מקשה ונותן זה לא גמר
בגלו שזכה בו הרב הלא דעבד
נמסר לקנין על ידי עולמו: קנין
דאשה ובעלה בעלמא אצטריכא לו
ואשה כי עבד הואיל ובעלה זכאי
במעשה דיהי ובמתאחזה"ו וכי יהי
פלגיני דענין מתנה צעבד איכא
למשמע דה"ה סתמה: דכ"ע א"ן
קנין. א"ן יהי ליה סתמה: אשני ליה
סנאה. דמשיקרא אדעתא דתנאה
אקניו: לא כלום אמר ליה. דכיון
דקניו עבד קנה רבו: שפאלו בו
למירוה. שמתנהו לרבו בפדיון:
א"ן

דחא לא אמר ליה אלא על מנת שתצא בו
מאיר אדרכי מאיר ורמי דרבנן אדרכנן דתניא
אין

קבלתו או לא דכי לא א"ל לקבל גיטו וכל ומקבלו פשיטא בן דמאי
 לו בן לקבל גיטו שמה מירבע גרד לפי שבה מטעם שליחות: או לא
 הוון בן לאנצור בשטר ע"י אחרים בצורת שליחות קאמר כלומר צריך
 העין בן יצחק לקבל גיטו לא מדמהו כל זמן שאיט מוחה לו"ד ח"ד
 מומהי קבלתו או ידלמא לאו בצורת שליחות קאמר דלא דמי לאשה
 ומעון בן אלעזר כיון דלפיו לא מצי מקבלו שליט ומי לא מצי לשווי
 מטעם שליחות: **דאמר** רב הונא הני כהני שאזוי דרשנא
 גזני מודר הגהא מן הכהן שהכהן מותר להקריב דרבמימי ממה
 (ה) עני הני כהני שלוחי דרשמנא הוו או שלוחי דקרב וכל איפשיטא
 *יש לומר דאורחיה דגמרא הוא בכמה דוכמי דלא ש"מפשיטא אלא
 ומור דהם הכי קמבעיא ליה הני כהני שלוחי דרשמנא דוקא יניחו
 ים כהן מקריב שלא לדעת העובדים" א: שלוחי דרשמנא (נ) יניחו
 ים כשר מיני שחקריה כהן מדעת העובדים:

ככה כר' מאיר דל'ין קנין לעבד בלא רבו ואין קנין לנשה בלא
 ליה על מנת שאין לרבו רשות צו משמע אבל אי אמר ליה על מנת
 ליה דנדרים (דף פסח) דמנן האם המדיר (א) חתנו הגהה אמר ויחא ויחא
 בלא ליה יחא לנעמן רבות בלא אהם מה שאלו נושאים ויחא (פסח) ויחא ויחא
 פ"ך פ"ך אבל אי אמר לה מה שחצ"י תעשי קני יתרון צעל ושמואל אמר
 שישמעאל דרב כר"מ וקיימא לן (בבבב) דף ע"ט: הילכתא כותמיה דרב
 ששיל משמע דהלכה כרבי מאיר דהא דרב קאי כותמיה ויחא ע"כ
 אליבא

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) יחזק' עז' דרש' של
(ב) חסדו דה' ענין נב'
(ג) חסדו ספי' דקדוש' (הרש"א)
(ד) מוהר"ק' (הרש"א)
(ה) יסד' דה' מוהר"ק'
(ו) (חסדו ספי' דקדוש')
(ז) (מבטו דה' ענין נב')
(ח) (דל' דקדוש' דה' ענין נב')
(ט) (דבר' (הרש"א))
(י) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'
(יא) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'
(יב) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'
(יג) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'
(יד) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'
(טו) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'
(טז) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'
(יז) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'
(יח) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'
(יט) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'
(כ) חסדו ספי' דקדוש' דה' ענין נב'

גליון הש"ס

תוס' ד"ה דאמר וכו' וי"ל
דאורייתא דגם' וכו' בלין של
הגאון מוהרי"ב ז"ל ועוד
כמוסד ד' מד ע"א מד"ה
והלכתא ולקמן דף פה ע"א
מד"ה ואם נמן ונר"ן מד"ה ד'
עב ע"א ד"ה ולענין הלכה:

הגהות הב"ח

(א) נט' הדר תשט"ז גמר לה;
(ב) תוש' ד"ה (נע"ל) ר'
שמעון וטר' יר' שמעון ב"א
סכר לה כר"מ: (ג) ד"ה יר'
אלעזר וטר' המדיר את חתני
וטר' אומר לה לבתו הדר;

מוסף ראשון

הנבא במסוף המסכת

מוסף תוספות

הוֹבֵא בְּסוּף הַמַּסְכָּת

ס' ר"י הוזקן (המש)

לחירות פליגי הילכך מתגי

לא כ"ר מרדכי מקומקום
ובן יצחק, ומה שאמר נחשאת
עוונותי לפניך לא ידע, ובי
עוונות אפילו הם שחצתי ע
כן לא כ"ר בעל הדר ליהיה
שמי לא אקני לה לאלה
שחצתי עוונותי, וכן
ופשר לה וזה ובכתיב כן לה
היה כוננו לה ופסלה וזה
שלא כן לה מתנה מחוללת
אף שתעשה כן בה שחרה
והמתנה בזה פסלה המתנה
כשרהעם עשה המתנה שכן
לה מתנה מחוללת אמר לה
על מתה שאין לעבדך ושה
היה כוננו לה ופסלה
לאחר, איבם מאן אר
מורה היה באשה אלה
היה (והוא) אף כי בעל
לעבדה לעשות חפצה, הילכך
לא כן לה מצד שרוא חתח
בעלה אלה אף שרוא חתח
עצמה, אלא בעבד קנינה לה
לעשות לה וזהו שכתב לעשות
חפצה, משל באשכנזי (אשר
אובל) משל אדון כן אדון
המתנה לילוס הדור ומה
לעבד, ואפי' דקדיל ע"מ
המתנה כן אדון

ה' הולך כי איל קני קנה עבד
יה לא אקני ליה עד שיצא בהן
הוא. ודעת הרי"ם שאין הפרש
בזה [און] מה שחרצה לעשות ולא
פלא והדקדק כמו שכתבנו, וזכר
נו כפי מציאת האשה. ורמזי דר'
ן מהא דר' אלעזר בין כעבד בין
אזרי אלא כעבד
הרי"ף חסד נשמואל ע"ה ועי'
המ"ב. ורש"י ורשב"א נתנו